

Реферат на тему: "Дон Кіхот в реальному житті"

Мігель де Сервантес

Реферат

на тему:

Дон Кіхот в реальному житті

Автором славного роману "Хитророзумний ідальго Дон Кіхот Ламанчський" є іспанський письменник Сервантес Сааведра Мігель де (1547-1616). У свій час відслужив солдатом з 1560, в 1575 році був захоплений в полон піратами і проданий в рабство, в 1580 році викуплений місіонерами.

У який час був створений Дон Кіхот? 16 століття переживало Відродження, епоху, коли в літературі чітко виступали дві традиції, частково успадковані від середніх віків: народної поезії та частково відносилися до античної вченої поезії. Ці традиції простежуються у всіх найбільш значних художніх літературних пам'ятниках тієї епохи. Гуманістична думка знаходить в них істинно народну форму висловлення, особливо в "Дон Кіхоті" Сервантеса: тематика, образи і ситуації, ніби вихоплені з народного життя, мотиви і прийоми фольклору, зв'язок з народними віруваннями і уявленнями.

Більше того, творчість Сервантеса була заключним явищем як для іспанського, так і європейського Відродження. Зокрема його "Дон Кіхот", в якому злились елементи ново лицарського, пасторального і хитруватого жанрів. Трагікомічним сміхом над "героїчним безумством" і "романтикою" епохи Сервантес реалістично завершив тему і еволюцію мистецтва Ренесансу, що виходило з лицарської ідеалізації людини, з утопії волі індивіда, творця своєї долі і "сина своїх діл", — такий план роману. І одночасно — це сміх над вічною активністю людської свідомості, над "лицарським натхненням" людини, втручанням в стихійний хід життя, коли свідомість, направлена на краще і гідне, "наївно" втрачає такт реальності і стає надвисокою.

Творчість Сервантеса — це ідейна і художня вершина ренесансної прози Іспанії. Автор кількох драм, комедій і сатиричних інтермедій, Сервантес створив жанр ренесансної новели в Іспанії, а романом "Дон Кіхот" підвів підсумок розвитку іспанської ренесансної літератури, створив сатиричну панораму життя Іспанії свого часу.

В образі Дон Кіхота він показав "вічний" трагічний конфлікт між благородними ідеалами і реальністю, роман породив багато продовжень, копіювань і трактувань в світовій літературі.

Що ми маємо сьогодні? Чи втратив образ Дон Кіхота актуальність? Чи знайшов він спільну мову з реальним життям?

Реальність, як і п'ять століть тому, коли жив Сервантес, залишилася жорсткою, агресивною і холодною до всього, що не живе за її правилами та мірками. Тому і зараз будь-які чисті почуття та поривання зустрічаються з холодним нерозумінням загальної

людської маси.

Корисливі поривання залишаються сьогодні більш поширеними, лицарство, благородство, високі почуття — це швидше рідкісні анахронізми, ніж закономірні прояви сучасності. Людство, по своїй природі, маломінливе. Чи це суспільство середньовіччя, чи люди епохи Відродження, а чи наші сучасники — завжди людина підтасовувалася під навколишнє середовище. Щоб виживати, щоб здобувати нові посади, щоб знаходити нові можливості, щоб долати нові вершини. Але усі це досягнення і злеті досить заземлені, меркантильні, не варті пера великих письменників і поетів.

Дон Кіхот і його чисті лицарські пориви, його надмірна стійкість за свої ідеали — сьогодні, які і колись, швидше викликать глузування, криві посмішки, здивування. Але чи дійсно донкіхотство — це безглуздість, зайве марнування сил, гонитва за міражем?

На мою думку кожна людина має хоч трішки походити на такого дивака як Дон Кіхот. Адже чи може людська думка обходитися звичайними земними потребами? Чи може обходитися буденними орієнтирами, відкинувши високі і надреальні почуття? Потреба справедливого, прекрасного, неможливого — невже усе це потрібно залишити тільки для книг, для романів та пісень і нічого не взяти у наше реальне життя? Адже ніхто не заборонив мріяти, віддаватися нехай смішним, безглуздим, але високим пориванням. Нехай сьогодні не середньовіччя, але чи зменшилося при цьому Прекрасних Дам, які оспівував у своїх віршах Олександр Блок? Чи немає місця боротьбі за дульсіней, які живуть у нашому XXI столітті?

Так, Дон Кіхот інколи віддавався гонитві за уявним, за тим, чого немає і не було насправді. Але його чистота, його повна віддача своїм мріям, його наполегливість — невже усе це тільки сторони його дивакувательства та слабкості? Я вважаю, що ні. Нам, сучасникам, інколи варто вчитися у нього цим щирим пориванням. Ні, це не поривання за владою, за матеріальним достатком, за соціальним ростом, це більше, це чистіше, це благородніше.

Серце Дон Кіхота була зорієнтоване на чисті почуття, на благородні пориви. Жодного разу він не переслідував корисні цілі. Його беззавітна любов, його прагнення пригод в ім'я справедливості і лицарської гідності — ті орієнтири, яких нерідко так не вистачає сучасному суспільству.

Так, інколи Дон Кіхот виглядав смішним, безголовим, більше того — походив на божевільного, коли кидався на вітряні млини, але у цьому не було нічого жорсткого, антилюдського. Він більше походив на дорослу дитину, яка не хотіла приймати суворі реалії справжнього дорослого життя. Дон Кіхот хотів бачити у людях по-справжньому божих сотворінь, яким би можна було вірити, яких би можна було любити, заради яких він вартий був покласти своє життя.

Сьогодні у світі багато жорсткого, багато протистоянь, але заради чого? Заради волі? Заради високих цілей? Як правило це зовсім не так. Політики за рахунок красивих лозунгів намагаються впровадити свої задуми виключно заради своїх амбіцій, своєї

самореклами, політичних та економічних вигод. Тож чи варті ці людські втрати і докладання зусиль, щоб у світі продовжувалися такі протистояння? Чи не краще було б присвятити своє життя боротьбі за краще в самій людині? Нехай ця боротьба була б менш помітною, не такою масштабною, але чи не позбулися б ми у собі тих "чудовиськ", які вбачав Дон Кіхот за повітряними млинами?

Сервантес не стільки прагнув осміяти лицарський дух середньовіччя, та белетристичні романи, скільки хотів показати, наскільки людина по своїй природі беззахисна і чиста перед натовпом, перед суспільними утвореннями, які, на превеликий жаль, не завжди несуть у собі добро.

Правда ховається в тому, що усі ми дуже нагадуємо те жорстоке і немилосердне оточення, яке гнобило і сміялося з Дон Кіхота, яке роздавало йому стусанів і кидало у спину гострі звинувачення.

То ж чи не варто трішки замислитися нам, сучасникам, куди ми йдемо і чого прагнемо. Чи не варто на якийсь час відкинути від себе заземлені турботи і заглянути собі в середину?

Можливо десь там, глибоко-глибоко сидить самотній Дон Кіхот, і чекає, коли ми для нього відкриємо можливість знову сісти на Росіннанта і пуститися у нові мандри в ім'я чогось світлого та прекрасного.

Життя автора Дон Кіхота було досить складним, непростим, але він знайшов у собі сили створити для людства цей образ: трагічний, дещо комічний, але при цьому і глибинно філософський. Бо що наше життя, як не суміш хаотичного, наплутанокомічного і трагічного. То ж нехай окрім цього ще буде трішки чистого і нестримного поривання до чогось високого, благородного. Дарма, що час лицарства позаду. Нам ніхто не заборонив бути лицарями в душі, в своїх мріях та ділах.